

лъха миризмата ѝ и да си спомня за градината и вадичката, да го унася сладък ъблѣнъ на бащина кжща.

XXVII

Валѣше снѣгъ.

Павелъ, седналъ на одъра си, гледаше на вѣнъ. Презъ мрежата на сѣѣжинкитѣ, що се спущатъ бавно, като изморени пеперудки, се мѣркатъ заснѣжени покриви и кжсъ снишено тъмно небе. Въ килията е тихо. Мълчаливо е на двора. Въ затвора като че всичко се е вслушало въ тишината на зимния день. Снѣгътъ като магьосникъ е обаялъ всички. Зимния день, сѣкашъ бѣловласъ старецъ, нашепва знайна приказка за това: колко сж хубави широкитѣ поля, по-